Pregaria.cat

Entrada

OH, EL PAS DEL TEMPS!

Aquest matí

Aquest matí hem anat a visitar l'avi Daniel. Des de fa uns quants anys viu en una residència de gent gran. L'anem a veure de tant en tant. Ell es va mantenint bé, encara que va perdent. No és que tingui cap malaltia important; és que ja és vell. Com sempre, molt amable, ha seguit la conversa, amb petites absències que ell mateix ha anat adobant. Sempre ens impressiona l'ambient general que el rodeja, a pesar de la professionalitat del personal. Quants avis callats i aparentment ficats en una mena de túnel de vida inexpressiu, tot i que realment cadascun d'ells amaga una història amb infinites experiències de tota mena. Quan sortim, després de la visita a l'avi Daniel, parlem poc i estem una mica capficats. Oh, el pas del temps!

Fa vint anys

Ens trobem els fills i amics en un restaurant de la Costa Blava. Presideix el Daniel. Celebrem la seva jubilació. Acabades les postres, abans del cafè, li hem demanat amb insistència que ens digui unes paraules. En sap molt, de parlar. Com a advocat que és, parla molt bé. Tothom calla. Ens comunica la joia que sent en aquests moments de trobar-se amb tants familiars i amics. També parla dels plans que porta al cap. Vol escriure un llibre sobre els fonaments del dret penal, té ganes de viatjar i sobretot de dedicar-se a les manualitats que sempre li han agradat: petits vaixells de fusta que volen imitar els grans transatlàntics. Una ovació sonora i un Visca! compacte clouen el seu parlament; es nota que està una mica emocionat.

Fa quaranta anys

Avui el Daniel m'ha explicat una història de quan era petit. Per primera vegada va anar amb cotxe. En aquella època tenir cotxe era senyal de tenir molts diners. No hi havia cap problema per aparcar. Un oncle seu s'havia comprat un cotxe de segona mà. El mecànic el va repassar de dalt a baix i l'oncle el va convidar amb la seva germaneta a anar al Tibidabo per la carretera de l'Arrabassada. Quina emoció!! Com es veia tot que anava arribant!! Aquell primer viatge –m'ha dit el Daniel– el va marcar per tota la vida. Diu que va descobrir què significa veure món.

Avui, fa 20 anys, 40 anys... El temps passa de forma tossuda. Imparable. Quina és la teva edat? Quins són els valors més importants de la teva vida? Què esperes del futur? Què esborraries del passat? La teva vida és encara un llibre obert, però anirà passant. Que el Senyor, Déu de la vida, ens acompanyi i ens consoli sempre. Nosaltres passarem d'aquest món, però Ell seguirà ajudant, consolant i suggerint.

Jesús Renau sj.